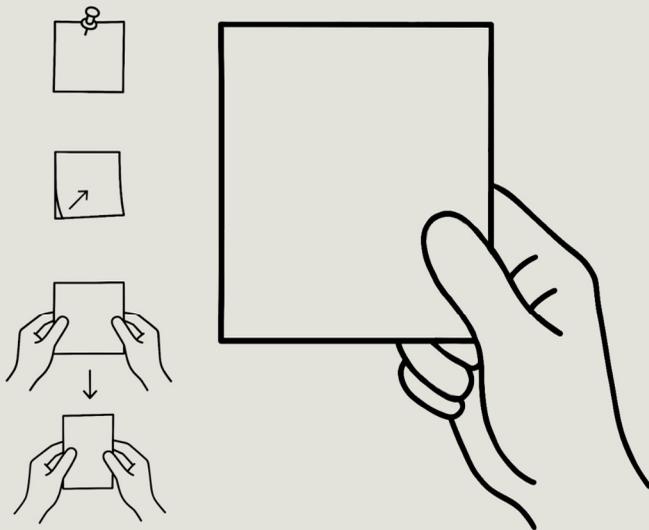

פֶּתֶק

שרון אסיסקוביץ
מורן בייטי טאבלר
אילנה בראון־ברוידא
תמר דוד־כריספי
רועי סגל
טלי פז
אורורה צארום חדד
משה קול
סיגל רוטר
שירלי שמואל

גיליון 125 מתחיל...

אנחנו ממשיכים בסדרת החפצים שלנו.

כל גיליון בסדרה מוקדש לחפץ נבחר – חפץ יום-יומי ובנאלי או חפץ נדיר ומיוחד יותר.

בגיליון הזה נעסוק בחפץ שהוא פתח להמון אפשרויות: פתק.

צאו איתנו למסע בין יצירות מקוריות, פנטסטיות ומיוחדות, שנותנות הפעם לחפץ להיות הגיבור או להוביל את העלילה.

קריאה מהנה!

אנחנו מאחלים לכולנו ימים שקטים וטובים יותר, בשורות טובות, וחזרתם של כל החטופים והחיילים שלנו בשלום הביתה.

אלירן דיין, רובי גורדון, עצמליה ויניק, רוזי גולן

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון יעסוק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת היצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

על מדף במקרר, בין סיר לקגורה,
נחבאה אהבה
מנצחת,
מצפנת היחה במין פתק קטן
שהנח ברומה של צלחת.

ונחתם בו לכה של אשה חרוצה
שיצאה בשעת בקר
מקדמת,
ונגליה קלות, לכל תפריע שנתי
המכסה בשמיכה מנמנמת.

"בתאבון גלדתי!" כך נרשם על הפתק,
"אל עמל יומי שוב
אשכימה,
אשוב בהקדם, ועד אז נשיקות,
אוהבת מאוד, אמא."

0125

סדרת החפצים. פתק

יוני 2025
סיוון ה'תשפ"ה

02

שרון אסיסקוביץ

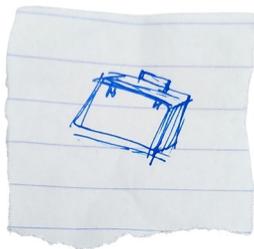
פתקים

השביע אינני הולך לעבודה,

מין חפשה.

אין לי פתק מאמא.

יש לי פתק על אמא.

0125

סדרת החפצים. פתק

יוני 2025

סיוון ה'תשפ"ה

03

סיגל רוטר

כעס

כעסתי מסבות שונות.
כעס מצדך.
אולם, ידעתי
שלא אוכל לשנות את העולם.
הבנתי שכעסי פוגע רק בי.
התפכחתי.
פתחתי על פתק את כעסי.
קפחתי את הפתק למשלשלים.
קרעתי לפסות קטנות
את הפתק הפועס,
והשלכתי לאשפה.
למחרת רוקנה את הפח
משאית הזבל.
יחד אתה נעלמו כעסי.

לריצ'רד

באחד מימי החופשה, נשלוף פתק מתוך כובע המצחייה הכחול שתגיד לי לחבוש באשמת חום הקיץ הצרפתי, ונראה מילה יחידה וקסומה שתגלה לנו את היעד הבא. נבקך בפרזיז.

אני אשכור מכוננית, ואתה תנהג, כמו שהיית משאיר את חותם הצמיגים על האספלט שזכה להרגיש את מגעם. ניחות הדלק יהיה טרי באפינו כריח הבגט, בזמן שנצא אל אוויר הבוקר. נמצא את עצמנו ניצבים לפני המסעדה שראיתי על עטיפת ספר תצלומים. נביט במקום כמו שהתבוננתי במתקן הגמל המעופף בקיץ שבו ראיתי את תל אביב מן השמיים, ואתה היית כבר בן עשרים וחמש, וודאי היית חופשי לעשות ככל העולה על רוחך.

נראה את גגון ההצללה המפוספס בצבעי האדום והלבן, שיתקמר מעל הרחבה החיצונית. נבחר לשבת על כיסאות חומים עם משענות מנוקבות בחורים, לצד שולחן עם מפה משובצת בצבעים דומים, שתיראה כאילו היא ורודה ובהירה, אבל אני לא אבחין בה. מבטי יעקוב אחרי ריחופן הקליל של אצבעותיך.

גביעי זכוכית ריקים יהיו מונחים בפנים, ואהילים חומים יסתירו נברשת כבויה. לא נמצא אף מנה מעוררת תיאבון בתפריט, אז נלך אל מרכול מזדמן, ואני אקנה מצרכים לטאקוס המפורסמים שלך.

נשב על מפת שולחן שאני אחטוף מ"La Fontaine de Mars", מחבקים זה את זה אל מול הדשא הפרזואי, לועסים את הטורטיות הרכות, הממולאות בבשר, ואתה תחזיק טאקו בכל יד, ותעיר לי, "אל תפרוצי שום דבר, טרוריסטית קטנה", וצחוקך יתגלגל על ראשי כמפולת שלגים.

אני אספר לך על בית הספר לנערים מרדניים, ועל לוח הפתקים שהיה תלוי על הקיר בחדר עם השולחן הארוך. בכל שבוע, נאלצנו לשבת במעגל בחדר הסמוך, ולהשיב לשאלותיו של הפסיכיאטר הלגלגני, שרצה לדעת אם קיבלנו פתקים חיוביים או פתקים שליליים. אז, היינו שומעים נזיפות או מחיאות כפיים.

פעם, קיבלתי פתק שלילי, אולי מפני שלא הסכמתי לשטוף את הכלים, או לא עזבתי את המחשב בחדר המחשבים. אז פיסת הנייר התנוססה ליד שמי כדגל הכובש פסגת הר, וודאי הוקראה נגדי בקבוצת הבוקר לסיכום השבוע, אבל המילים נשכחו ונעשו חסרות ערך.

"הכול מחוויר ועף ברוח, אני אתאר."

"יש לי רעיון", תודיע בקולך היפה, ותפתח כיס נסתר במפת השולחן שתהפוך לשמיכת פיקניק, ותמצא בו פתקים דביקים רבים מספור בצבעים זוהרים.

תחזיק את עט הנוצה בצבע הטורקוזי, שראיתי באינטרנט בזמן שהיפשתי מתנה לאימך, ותטבול את הנוצה בדיו כהה, מחבר מילים מהירות על פתק ירקרק, "אוכלת ג'אנק פוד כל הזמן". תדביק את הפתק אל כתפי בחיוך מבודח. ואז תיקח פתק צהוב, "לא לוקחת ויטמין D כל יום". תצמיד את הפתק אל רגלי הימנית.

"אתה כל כך שובב", אני אחייך, מוקסמת מרעיונותיך היצירתיים.

פתק ורוד כהה יקבל את המילים, "עזבה את העבודה אחרי יום אחד. lol". פתק בצבע תכלת יציג את המשפט, "לא הולכת לשינינת פעמיים בשנה".

פתקים נוספים יתמלאו בשטף המתוק של מילותיך כספלי שוקו חם בבתי קפה סמוכים. ידך האצילית תקשט את בגדיי בפיסות הנייר הסגוניות, עד שאצבעותיך יחליטו לנוח, ונמשיך לצחוק, מסיימים לאכול את הבשר מתוך הטורטיות המקופלות לכיסי אושר.

0125

פתק
סדרת החפצים

יוני 2025

סיוון ה'תשפ"ה

ואז עיניך העמוקות ייתנו לי את מבטן הרגוע, ונתקרב זה לזה, עד שהפתקים הזרחניים ירפרפו על שרוולי חולצתך, והתחפושת שיצרת עבורי תיגע בדמותך מלאת הקסם, ופי ייצמד אל פיך האהוב, המופלא. לרגע, מפת השולחן המשובצת תתרומם מעל הדשא כמו מתקן הגמל המעופף, ותישא אותנו הרחק, אל החופש, אל שמי פריז.

"מירי, תראה את זה," היא קראה אליו מירכתי המחסן ומייד המשיכה, "זה עובד?" המוכר ענה במבטא גרוזיני כבד, "בטח עובד זה. 350 שקל זה בשבילכם." מקרר אמקור 10 עם פינות מעוגלות חמוקיים.

יומיים אחר כך הגיע המוביל. הם שמחו לגלות שהמקרר לא מסריח כדרכם של מקררים סגורים אחרים. תמיר נעץ את התקע בשקע הסמוך ונשם לרווחה כשהמחדס ניעור לפעולה. ענת שלפה את המדפים לשטיפה ותמיר התחיל לנגב את הדפנות החיצוניות מהאבק של יפו ואז הבחין בפתק שהיה צמוד לדופן השמאלית. "תראי את זה," אמר לה, משרר את הפתק ממקומו. היה רשום שם בכתב יד:

אָרן 7.0 – מ'תשנ"א

אָרן 2.5 – תשס"ג

תחילה חשבו שמדובר בכתב יד רע במיוחד או בשרבוט של חולה פרקינסון. הם ניסו לפענח את התווים, אך ללא הצלחה.

הם הביטו בפתק, מעבירים אותו ביניהם הלך ושוב, בוחנים את כל צדדיו בניסיון למצוא רמז נוסף. כלום.

בימים הבאים הם נשאבו לתעלומה שהזדמנה לחייהם. ענת סרקה את הפתק המשובט והיה נדמה לה שהצלחה לזהות שני תווים בתאית. חשבו שאולי מדובר בשער החליפין של הבאט אבל המספרים לא התאימו. באחת בלילה נכנעו והלכו לישון. אבל למחרת, במשרד, היא לא הפסיקה לחשוב על הפתק. מה לעזאזל כתוב שם?

היא חזרה לדירה לפני ומייד חזרה למחשב. ניסתה לחלק את התווים לקבוצות, עברה על אתרים מתאיילנד, אתרים של בתי ספר לשפות, אתרים של בנקים. כלום. היא חשבה כבר שאולי זה בכלל לא בתאית.

תמיר הגיע מאוחר יותר. הוא נעמד מאחוריה, גולש בשמאלו מבעד למחשוף, בין שדיה, כדי להניח כף יד חמימה על בטנה. אחר כך שאל, "מה מצאת?" כלום. היא לא הצליחה להתקדם בכלל.

למחרת הוא התקשר אליה למשרד. "אני אוסף אותך בחמש," אמר וניתק.

בשארית היום לא יכלה להתרכז בעבודה. גם אחרי שהגיע, עדיין לא גילה לה כלום. רק כשעצר לבסוף ליד בניין שגרתי בסוקולוב היא שאלה, "מה?"

"מכאן הביאו את המקרר," אמר.

"וואו, אתה גאון" צהלה, "התקשרת לחנות."

הם דפקו כמה פעמים על דלת פורמייקה מכוערת שלא הצליחה להיראות כמו עץ. כלום לא קרה. "אתה בטוח? משפחת זיסלר?"

הפעמון לא פעל והוא דפק שוב. ואז נשמע רחש מעבר לדלת. מישו הסתכל בהם דרך העינית. לבסוף הדלת נפתחה לאיטה ואז נעצרה על ידי שרשרת הביטחון. פנים זרות הביטו בהם מבעד לחרך. ענת אמרה שלום מהוסס, שלום שהייתה טמונה בו גם השאלה, 'את מבינה עברית?' הנהון האישה היה כמעט בלתי נראה. אישה צנומה עם מראה נערי.

"יש מישו בבית? אפשר להיכנס?" שאל בזהירות כדי שלא להרתיע את האישה, לאחר שזו כבר החליטה לפתוח צוהר לעולם. והזהר רק מלמלה במבטא מוכר "סבא לא מותר".

עיניה היו מפוחדות. הן נעו ללא הרף, בוחנות את סביבתן כמו להתריע על אויב שעלול להגיח מהדירה שמאחור.

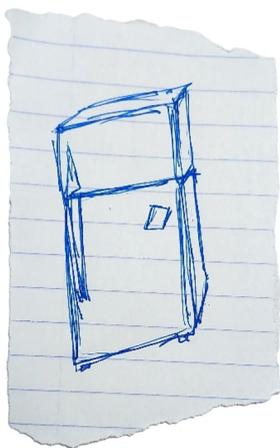
אחרי דקות ארוכות היא הסירה את שרשת הביטחון ופשוט הטילה עצמה לזרועותיה של ענת. היא הייתה מפוחדת עד כדי כך שכבר לא היה לה מה להפסיד.

תמיר נכנס לאט לדירה, נותן לעיניו להתרגל לאפלולית. על הקיר מימין היו תלויות מסגרות הוקרה לרס"ב יעקב זיסלר. על המיטה הזוגית בחדר השינה, נחר הזקן אל תוך שפם לבן מפואר. והזרה, משפתחה את הדלת, יצאה את הדירה וכבר הייתה מושכת אחריה את ענת במורד המדרגות.

"הזקן המניאק הזה כלא אותה בדירה, לקח לה את הדרכון והיכה אותה כדי שלא תעז לברוח", אמר היומנאי מאוחר יותר. הם חיכו לה עד שסיימה לתת עדות.

"תודה. אתם טוב", אמרה כשיצאו. קראו לה קולפ.

באותו לילה, לפני שכיוו לה את האור, ענת כרעה ליד הספה בסלון, הגישה לה את הפתק מהמקרה ושאלה "מה כתוב כאן?" קולפ חייכה בעייפות. היה כתוב שם: "ביצה קשה 7 דקות. ביצה עלומה 2.5 דקות."

התפטרות

”מוֹדִיעָה בְּזֹאת עַל הַתְּפֹרְוּתִי מִנְעַד הַהוֹרִים,”

כְּתִבְתִּי עָלֶיךָ

וְהִנַּחְתִּי אוֹתְךָ עַל הַשֵּׁלֶחַן

בְּמִטְבַּח הַמְשֻׁפָּחֵתִי.

לֹא הִבְנַתְּ מָה נִכְנַס בִּי

אֲחֵרֵי אַרְבָּעִים שָׁנוֹת חֲבֵרוֹת,

שָׁפַכְהָ פֶתְאוּם מִשְׁאִירָה אוֹתְךָ לְבָשָׂר בְּשׁוֹרוֹת,

וְרִצִּיתְּ לִשְׂאֵל מָה קָרָה שְׁנִשְׁבַּרְתְּ.

אֲבָל לִפְנֵי שְׁטֻבְעָתִי

בְּתוֹךְ בִּצְת הַרְחָמִים הָעֲצָמִיִּים,

מִלְמַלְתִּי שְׂרָבוּט בְּלִתִּי מוֹכֵן

עַל יְלָדִים כְּפוּיֵי טוֹבָה

עִם רְמוּזֵי פֶעַס וְתֵלוּנוֹת

וְזָרְקָתִי אוֹתְךָ לַפֶּח.

שֶׁהָרִי לֹא בְּאֶמֶת רִצִּיתִי לְהִתְפַּטֵּר,

רַק לְהִזְכִּיר:

אִמָּא אֵינְנָה רַק סְפוּג,

הִיא גַם יוֹדַעַת לְהִדְרֵךְ.

לְמַחְרַת, שׁוֹב כְּתִבְתִּי עָלֶיךָ:

”בְּזֹאת אֲנִי חוֹזְרָתִי בִּי מִהַתְּפֹרְוּתִי

אֲתָכֶם הַסְּלִיחָה.”

רַק לְעֲצָמֵי לֹא סִלַּחְתִּי.

0125

פּתק
סדרת ההפצים.

יוני 2025
סיוון ה'תשפ"ה

07

אילנה בראון־ברוידא

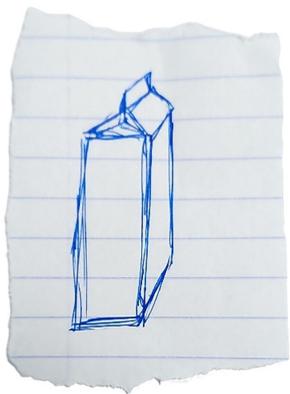
פּתק

על המקרר פתק
כחל על גבי לָבֵן:
לקנות מקר
שני חלב
קוטג'
יוגורט (מצדן)

היום כָּבֵר מְקַר,
הוא לֹא חוֹר,
הפֶּתֶק נִשְׁאַר,
החלב נִגְמַר.

על הדלת פתק
שחר על גבי לָבֵן:
כְּצַעַר רַב נִפְרָדִים
מִבֵּן
בְּעַל
אֶבֶא
שֶׁלֶקַח אוֹתוֹ אֱלוֹהִים.

0125

פּתק
סדרת החפצים.

יוני 2025
סיוון ה'תשפ"ה

08

תמר דוד־כריספי

לא נשלח

הוא קרע פּסת נָיר
מֵהמִחְבֵּרֶת הַחוּמָה,

פְּתַב,

קִמַּט,

יָשַׁר,

מָחַק,

וְשׁוּב

פְּתַב, קִמַּט, יָשַׁר

וְטָמַן עֵמָק אֶת הַפֶּתַק

בְּמַגֵּרֶת חֶפְצָיו

וּבְמַסְתָּרָיו לְבוֹ

פֶּתַק שְׁלֵעוּלָם לֹא יִשְׁלַח

לְבָן

שְׁמַעוּלָם לֹא שָׁכַח !

לפְעָמִים מְבַקֶּשֶׁת לְצַאת
 עִם עֲצָמַי לְמַסָּע,
 לְחֹזֵר חֲדָשָׁה עִם
 פֶּתָקִי הַחֲלֻפָּה,
 לְסַנֵּן אֶת הַדְּרָכִים,
 לְנִפְתּוֹת וּלְהוֹתִיר בַּק אֶת מָה
 שְׂאוֹתַי מֵאִיר,
 לְחַזֵּק אֶת הַבְּלָמִים,
 לְשַׁמֵּן אֶת הַצְּנוּרוֹת
 הַמוֹבִילִים לְכָל הַשְּׂבִילִים,
 לְהִרְחִיב אֶת הַלֵּב,
 לְהוֹרִיד כָּל פְּאֵב,
 לְהֵאֵט מְנוּעִים.
 וּלְהַגְבִיר אֶת הַשְּׂמֵחָה.
 אֶף בְּזֹאת הַחֲבִילָה
 אֵין פֶּתָקִי הַחֲלֻפָּה.

זֶה הַתְּסַרִיט וְזֶה הַמַּסָּע
 וּבֹו יַחַד יָד בְּיָד נִצָּעַד.
 נִבְרִיט עַל הַדְּרָךְ,
 נוֹדָה עַל הַטוֹב,
 נִתְהַלֵּךְ בְּגֵאוֹן
 נִגְבֵּר עַל כָּל מְכַשׁוֹל.

קְבַלְתִּי אוֹתָךְ
 לְלֹא תְוִיזוֹת,
 לְלֹא הוֹרָאוֹת שְׂמוֹשׁ
 אוֹ אֲזִקְרוֹת נִצְרָן,
 הַרְגַּשְׁתִּי מִיָּד
 כִּמְה אֶת שְׂבִיבָה
 וְזִקְוָקָה לְהַגְנָה.
 בְּצַד מְצִאתִי פֶתָקִי קֶטָן,
 כִּמְעַט נֶעְלַם:
 "הִזְרוּת שְׂבִיר".
 עֲטַפְתִּי אוֹתָךְ
 בְּכָל הַעֲטִיפוֹת,
 נִתְתִּי לָךְ אֶת כָּל הַהַגְנוֹת.

בְּכָל זֹאת,
 לְצַאת לְדְרָךְ
 בְּכוֹחוֹת עֲצָמָךְ אֶת מַתְקֶשָׁה.

לְגִיל אֵין תְּרַגֵּיל,
 כְּבֹר מְזִמֵּן בְּקַעֲתָ מַהֲבָצָה,
 רְצִיתָ לְהוֹכִיחַ לְכָלֵם
 כִּמְה אֶת לְעוֹלָם מוֹכְנָה,
 אֶף כְּשֶׁהִיֵּעַ הַרְגַּע
 הַחֲלֻטָּה לְהַסְגֵּר בְּתוֹךְ
 הַקְּלָפָה.

שימוש חוזר

בחנות יד שנייה מִדְדָתִי
מִכְנָסִים מְלֵאֵי סִימָנִים,
כִּי הָיוּ שָׁל אָדָם
שֶׁיָדַע אֶתְכָּה גְדוּלָה בְּחַיָּו.

בְּקֶצֶה הַמְּכָנֵס
קָרַע קֶטֶן
נִתְפָּר בְּעֲדִינּוּת קִיּוּמִית.
לִיד הַרוֹכֵסן
טַפְּת זֵיץ זְעִירָה ,
כָּאִי בְּלֵב יָם תְּשׁוּקוֹת.
וּבְכִיס פֶּתַק מְכָבֵס
עָלְיוּ רְשׁוּם :
"חֲזוּר אֵלַי".

אֵת הַמְּכָנֵסִים לֹא קִנִּיתִי,
הֵם הָיוּ גְדוּלִים עָלַי.

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!

• 50 החטופים שנותרו בשבי החמאס •

20 חמיר נמרודי

22 מתן אונגרט

27 שגב בלפון

34 דוד קונין

27 אריאל קונין

23 גיא זלאל

32 אבינתן אור

24 אלון אהל

24 בפיץ רושני

21 רוס ברטלסקי

27 גלי ברמן

53 יוסי שרעבי

75 אליהו מרגלית

35 אוריאל ברון

73 תני גורארד

22 דניאל פז

41 אסף חתמי

53 איתן לוי

85 עמיים קופר

61 ליאור רודאפי

54 רונן אנצל

85 אריה זלנוביץ

21 נחשון לזמיט מולל

30 מנחם אקאסירי

19 איתן חן

24 רן גאנזיל

24 סרן ברון

26 גיא אילוז

מייסד: אלירן דיין
עורכת אחראית ונקדנית: רוזי גולן
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

x.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

